treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 451 — Barcelona, 18 d'octubre de 1976 — Preu, 10 pessetes

La nova etapa setmanal de "Treball" s'ha encetat amb dues iniciatives que reflecteixen perfectament la voluntat dels comunistes de sortir a la claror, de conquerir la legalitat sense exclusions i rebutjar la marginació que volen imposar-nos. La primera ha estat la presentació del periòdic als mitjans informatius de Barcelona. La segona, vint-i-quatre hores després, és la distribució de dotzenes de milers d'exemplars, en català i en castellà, del número especial de "Treball" dedicat al ple del Comitè Central. Però no una distribució clandestina, sinó oberta, pel carrer. Tant a Barcelona com a d'altres indrets de Catalunya, els militants del PSUC han venut "Treball" sense amagar-se, l'han ofert als vianants amb la mateixa naturalitat que si ja fos una publicació legal. Ho hem fet perquè cal que ho sigui, perquè rebutgem una il.legalitat que topa amb la nostra vocació legítima d'actuar a plena claror, com volem que ho pugui fer tothom.

Alguns diuen que els comunistes ens beneficiem de la clandestinitat, que la clandestinitat ens és profitosa. Romanços! L'objectiu del nostre combat clandestí és,lògicament, sortir de la fosca, conquerir el dret de tothom,també el nostre, a parlar, opinar, escriure i publicar sense impediments de cap mena. Encara no tenim aquesta llibertat; però ens la prenem i sortim al carrer i venem el nostre periòdic al nostre poble.

És el començament d'una etapa que només pot cloure's amb la llibertat i la normalitat que comporten, necessàriament, la llibertat per a la premsa i la informació en general.També, per tant, per a la *nostra premsa*, la *premsa comunista*.

Venda pública de "Treball" a Barcelona el 15 d'octubre

EL MOMENT POLÍTIC

RECUPERAR LA INICIATIVA

Sense infravalorar els avenços que s'han produït i es produeixen a nivell de l'Estat espanyol, i també a Catalunya, cap a la ruptura democràtica, cal tenir present que, en aquestes darreres setmanes, hem entrat en una situació molt complexa en la qual s'han posat en joc influències i pressions encaminades a modificar el curs dels esdeveniments i passar de la dictadura a una mena de neofranquisme que passi més fàcilment per la "finestreta" de l'homologació europea.

A diferència del govern anterior, que tractava d'imposar la reforma amb els mètodes barroers propis del tàndem Arias-Fraga, el govern Suárez ha aconseguit vestir la proposta reformista de manera que aparegués amb més credibilitat davant del país. La publicació del "programa de reformes" i, especialment, la convocatòria d'eleccions han creat, de fet, dificultats a la unitat de l'oposició democràtica i han pertorbat el procés de marxa cap al trencament de les institucions dictatorials.

Al propi temps -i en relació amb la mateixa proposta reformista- comença a dibuixar-se en el país la creació d'un bloc electoral situat políticament al centre (al centre, sobretot en relació als "ultres" i al bloc obertament neofranquista encapçalat per Fraga, López Rodó, Martínez Esteruelas, Fernández de la Mora i Thomas de Carranza) que agruparia des dels sectors que giren a l'entorn dels "Tácito", de la "Asociación Nacional de Propagandistas" i d'altres nuclis d'origen franquista en evolució -el mateix president Suárez-, fins a determinats grups democrata-cristians lliberals, socialdemòcrates i, si això fos possible, socialistes.

Aquesta temptativa, que compta amb evidents suports oficials, unida a l'oferta electoral del govern Suárez, atreu visiblement sectors compromesos amb el projecte rupturista de l'oposició; col.loca d'altres sectors en una difícil situació que aguditza llurs tensions internes, i s'orienta objectivament a trencar Coordinación Democrática i a aïllar els comunistes i altres forces de l'esquerra.

Tanmateix, més enllà dels motius adduïts per justificar les actitudes que darrerament han congelat pràcticament Coordinación Democrática, a nivell d'Espanya, i el Consell, a nivell de Catalunya, i estan retardant perillosament la negociació de la ruptura, hi ha el resultat -bé que precari- de la pressió reformista, pressió que -no pot oblidar-se- s'exerceix sobre una oposició que en l'exigència comuna de la democràcia -i fins i tot de la ruptura democràtica- expressa interessos de classe diferents i en alguns casos contraposats.

Darrere de les dificultats de Coordinación Democrática hi ha quelcom més que la picabaralla d'alguns partits amb García Trevijano, de la mateixa manera que darrere dels problemes del Consell de Forces Polítiques hi ha quelcom més profund que les polèmiques al voltant del pretès "sucursalisme" del PSUC o del paper del president de la Generalitat en la negociació de la ruptura. Les picabaralles i bona part de les polèmiques amaguen el problema de fons: o acceptar la reforma o pactar la ruptura.

El neofranquisme que proposa la reforma, en marginar sectors socialment decisius, seria el medi de cultiu d'una nova dictadura. Però això no sembla ser prou clar per a tothom. Hi ha qui diu i hi ha també qui no ho diu, però ho pensa- que és millor la reforma que no res i que, de tota manera, acceptar la reforma és conquerir un espai més favorable per a continuar lluitant per la democràcia. Aquesta és, en el fons, l'actitud d'algunes forces polítiques espanyoles i, pel que fa a Catalunya, l'actitud de les forces que, amb arguments maximalistes, extremen les seves exigències amb l'oposició democràtica espanyola i presenten al govern demandes que poden encaixar sense massa dificultats en el projecte reformista.

Els problemes apareguts a diferents instàncies unitàries per signar els acords de la Comissió d'Enllaç reunida a València -i, a Catalunya, la negativa del Consell a ser present a València- expressen prou clarament les vacil.lacions a acceptar la ruptura per part d'algunes forces d'oposició.

Aquests dos factors -la pressió del reformisme i les vacil.lacions d'una part de l'oposició- han menat, de fet, a bloquejar la situació política i retarden la sortida de la crisi, que esdevé cada cop més urgent.

Per desbloquejar la situació, cal que l'oposició unida reprengui la iniciativa política.

En aquesta perspectiva apareix com una necessitat urgent, no solament la consolidació de totes les instàncies unitàries i la seva articulació, sinó també una actitud responsable que permeti portar més enllà de les mateixes instàncies la voluntat negociadora i traduir aquesta voluntat en propostes creïbles tant pel seu contingut com pel caràcter àmpliament representatiu, de tots els sectors polítics i socials, d'aquells que se'n facin portaveus. No es tracta únicament d'atreure cap a les instàncies opositores estructurades els representants dels sectors que encara no hi són, sinó de trobar formes que facin possible l'entesa sobre la base d'un comú projecte inequívocament democràtic. El ventall de forces que assumí a Catalunya la responsabilitat de cridar a la Diada Nacional de l'11 de setembre mostra que això és possible.

D'altra banda, els representants del moviment obrer podrien emprendre la iniciativa d'ampliar la proposta de pacte polític tot incloent-hi compromisos que permetrien crear les condicions per donar una sortida a la greu crisi econòmica. Els comunistes estaríem disposats a respectar un pla de mesures econòmiques elaborat conjuntament per representants dels treballadors i dels empresaris, com també pels partits polítics democràtics. I no ens referim només a un programa de mesures econòmiques d'urgència, a aplicar pel govern provisional en el període breu de la seva gestió, sinó que acceptaríem -fins i tot des de l'oposició -el compromís de respectar un programa per tres,quatre o cinc anys si aquest programa rebés el consens dels sectors esmentats i fos concretat en el marc del pacte polític global que fes possible la ruptura. Aquest pacte podria trobar les línies mestres en el reforçament de les posicions del sector públic de l'economia i el capital nacional, en la modernització de l'agricultura i la reforma del sistema de propietat de la terra, en la reforma fiscal, en la reforma de la seguretat social, entre altres mesures,i en el reconeixement de determinats drets dels treballadors com ara el de celebrar assemblees al lloc de treball.

Tot això, acompanyat de la mobilització, serena i responsable, de tot el poble.

En qualsevol cas, és urgent que l'oposició, la responsabilitat de la qual esdevé cada cop més gran a mesura que s'agreuja la crisi del país, recuperi la iniciativa política.Deixar aquesta iniciativa al govern és apostar a favor de la catàstrofe.Perquè, com dèiem al darrer número de "Treball", el govern portarà el país a una situació extremadament greu que farà naufragar les possibilitats de reconciliació. I aquesta seria una experiència dramàtica per a tothom, fins i tot per a aquells que, conscientment o inconscientment, acabessin acceptant els cants de sirena del reformisme.

XI PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

SOLIDARITAT ACTIVA AMB EL POBLE BASC

Ahir es va celebrar la XXI reunió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya. Hi assistiren cent setanta persones de cent deu delegacions. Després del debat es va aprovar un comunicat els punts dels quals transcrivim textualment:

1. La Comissió Permanent ha conegut i ratificat la gestió de la delegació de l'Assemblea de Catalunya en la seva entrevista amb el president de la Generalitat, i ha acordat de convocar una reunió de la Comissió Permanent el dia 30 d'octubre per tal d'avançar en el procés de formació de la veu unitària de Catalunya.

2. L'Assemblea de Catalunya ha acordat de celebrar el cinquè aniversari de la seva constitució, promovent unes diades de mobilització popular pacífica i de lluita descentralitzada, els dies 6, 7 i 8 de novembre, en el marc de rebuig del reformisme i de reafirmació de la seva alternativa democràtica concretada en els quatre punts programàtics i en el *Manifest per la ruptura*. La Comissió Permanent vol que aquestes jornades siguin una expressió de solidaritat activa amb el poble d'Euskadi en lluita pels seus drets nacionals i per l'amnistia sense exclusions.

3. La Comissió Permanent ha decidit, també, denunciar la persistència inadmissible de l'ús de la tortura, segons que mostra a Barcelona el cas de Josep Ma. Gil Martínez i Josep Vicenç Martínez Barceló, i exigir la desarticulació de les bandes feixistes, l'activitat de les quals, especialment freqüent a Euskadi, és també present a Catalunya com mostra el cas, a Girona, de Francesc Fernández Garcia. Tots són membres de l'assemblea de Catalunya.

4. Com a suport al poble saharià, la Comissió Permanent ha aprovat una declaració que crida a l'acció solidària i a la informació pública entorn de la jornada del 14 de novembre, primer aniversari de l'acord dels governs d'Espanya, Marroc i Mauritània, que nega els drets del poble saharià.

5. En compliment d'un mandat de la XVII Comissió Permanent, ha estat aprovat el manifest *Salvem Catalunya per a la democràcia*, que crida el poble de Catalunya a lluitar contra la destrucció del medi ambient i contra el caos en l'ordenació del territori, en el marc de la recuperació de la sobirania del poble.

6. La Comissió Permanent -que reitera el rebuig del projecte reformista del govern Suárez- ha conegut un report sobre la reforma política del govern, elaborat per una comissió del Secretariat, i ha aprovat la seva difusió i distribució com a document de treball per a les diverses delegacions de l'Assemblea.

7. L'Assemblea de Catalunya manifesta la seva plena solidaritat amb la vaga de fam d'ex-presos polítics i familiars, i exigeix l'amnistia total i immediata i la humanització de l'actual sistema penitenciari.

8. Finalment, la Comissió Permanent ha aprovat per consens majoritari la gestió de la delegació que la va representar a la reunió d'organismes unitaris de València, i ha ratificat globalment el document titulat *L'alternativa per a la democràcia*. Igualment ha estat aprovat de participar a la propera reunió plenària que tindrà lloc a Madrid el dia 23 d'octubre, per la constitució formal de la plataforma d'organismes democràtics de l'Estat espanyol, en el curs de la qual seran presentades les esmenes fetes al document esmentat per part de L'Assemblea de Catalunya.

6,7 i 8 DE NOVEMBRE, DIADES DE MOBILITZACIÓ

JORNADES SOBRE ELS PAÏSOS CATALANS

Set-cents matriculats procedents de les Illes, el País Valencià, el Rosselló i Catalunya: això sol dóna una idea de l'interès despertat per les *"Jornades de debat sobre el Països Catalans"* celebrades els dies 10, 11 i 12 a la facultat de Dret de Barcelona i organitzades per l'Assemblea Permanent d'Intel.lectuals i el departament de Ciència Política de l'ICESB.

La iniciativa procedeix de militants del PSUC que, a l'Assemblea d'Intel.lectuals, van fer-ne la proposta per tal de treure el debat del terreny esquemàtic i poc responsable en què el volien mantenir alguns dels partidaris de l'afirmació que ja avui els Països Catalans són una nació. Les aportacions d'investigadors importants en els camps de la història, la geografia, la sociolingüística i les ciències socials en general, així com la referència a les posicions dels partits polítics, van situar el debat en un terreny més seriós, documentat i, en definitiva, constructiu. Vam lamentar tots l'absència de Pierre Vilar. Però van fer ponències estudiosos tan destacats com Josep Fontana, Ernest Lluch, Max Cahner, Francesc Vallverdú, Alfons Cucó, Pere Verdaguer i Rafael Ribó, entre altres.

No tenim espai per comentar aquestes aportacions; ens limitarem a una breu referència a les posicions dels partits de Catalunya, el País Valencià i les Illes.

Cal dir que els partits que es van interessar per les *Jornades* i van enviar els seus documents foren exclusivament els de centre i esquerra; aquesta és ja una dada a retenir. En conjunt hi ha unanimitat, entre els assistents, pel que fa a la unitat lingüística i cultural dels tres països, i un reconeixement del terme "Països Catalans", ni que només sigui a aquest nivell. Tots postulen també un apropament entre ells, a partir de solucions autonomistes específiques. A llarg terme és on les posicions són més divergents, i van des de l'independentisme (aplicat als Països Catalans com a nació ja constituïda) fins a solucions de tipus federal o confederal dintre de l'Estat espanyol. Alhora, hi ha suport unànime al Congrés de Cultura Catalana (que abraça l'àmbit de tots els països de parla catalana).

Deixant ara de banda la problemàtica de valencians i illencs, que busquen encara la seva plena identificació i les fórmules polítiques corresponents, les *Jornades* han palesat que, enmig de la profunda crisi de l'estat centralista i autoritari imposat pel feixisme, ha nascut una sensibilitat (que té precedents històrics, evidentment) entorn de la comunitat de les terres catalanes, que reclama atenció política. Al mateix temps, els debats van posar de manifest -de vegades amb expressions crispades- que les qüestions nacionalitàries, enverinades per 40 anys d'opressió ferotge, poden convertir-se en factor exasperant que dificulta l'entesa de l'oposició democràtica per imposar l'alternativa al reformisme. I, en definitiva, per obrir la porta a l'alliberament nacional de tots els pobles d'Espanya.

treball es presenta i es ven en públic

El passat dia 14 es va fer l'acte de presentació del nostre periòdic als mitjans informatius. Hi va assistir el Secretari General del PSUC, Gregori López Raimundo. Pere Ardiaca, director de "Treball" en l'etapa fundacional, va recordar la història de la publicació i els noms d'homes que hi col.laboraren, assenyaladament el de Joaquim Puig Pidemunt, que en fou director sota el franquisme i va morir afusellat el 1949. El nou director, Joan Busquet, explicà el sentit de l'existència de la premsa comunista i el propòsit de "Treball" de resoldre, en el futur, la dicotomia entre la premsa de partit i la premsa-premsa, feta per professionals i present en el món de la informació regular. Explicà com, avui, "Treball" és una eina política en el combat per les llibertats i per la democràcia, i constitueix un mitjà de debat polític,de formació dels militants, i un lligam més a l'hora de bastir un partit de masses. La presència de Josep Solé i Barberà, que amb altres companys edità uns números de "Treball" a la presó Model l'any 1943, i de Joaquim Sempere i el propi López Raimundo, que han estat, en diferents etapes, directors de "Treball", fou una mostra de continuïtat i de cohesió en la nostra tasca.

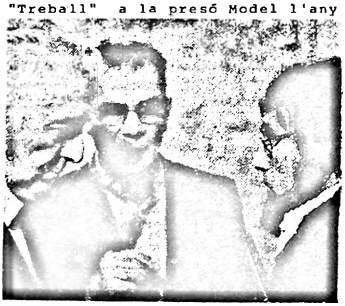

Gregori López Raimundo, Pere Ardiaca i Joan Busquet, en l'acte de presentació de "Treball" setmanal als mitjans informatius.

La venda oberta i massiva de "Treball", tant a Barcelona com a d'altres ciutats i pobles de Catalunya, que és una experiència que cal continuar com una nova etapa de la nostra activitat pública, ha tingut una bona acollida.En alguns casos, com a Mollet, s'han aconseguit nous militants en el transcurs de la venda. Alguns compradors expressaven la dificultat de no saber llegir el català, però afegien que se'l farien llegir o que el passarien a d'altres persones. Vet ací un bon exemple del fet que l'anomenat *problema de la llengua* no és obstacle per vendre molts més exemplars de "Treball" que no ara.

HA MORT MIQUEL MESTRES

El passat dijous, 14 d'octubre, va tenir lloc l'enterrament de Miquel Mestres,*conegut cooperativista català i vell lluitador antifranquista, pare del nostre inoblidable company* Numen Mestres, *que fou afusellat a Barcelona el 17 de febrer de 1947.*

Van acompanyar el cadàver nombrosos ex-presos polítics i persones amigues de la família Mestres, a la qual el nostre PSUC va expressar el seu condol.

EL 40 ANIVERSARI

UN BON TREBALL ENTRE LES DONES

Entre els actes de celebració del 40 aniversari del PSUC, s'ha fet, a L'Hospitalet de Llobregat, una assemblea amb més de cent dones, entre les quals hi havia quaranta-una noves militants, a les quals es va lliurar el carnet.

Companyes del Partit explicaren la necessitat de la incorporació de les dones a la lluita per la democràcia i pel socialisme i que en el Partit trobaran un camí idoni per a aquesta lluita.

Una companya veterana, que va formar part d'una de les primeres caigudes l'any 1939,va fer vibrar l'auditori amb els seus relats.

S'acabà l'acte amb el cant de La Internacional. Es vengueren seixanta exemplars de "Què és i què vol el PSUC".

ACTE COMMEMORATIU A "LA MAQUINISTA"

El Comitè del Partit a "La Maquinista", de Barcelona, va organitzar un acte commemoratiu del nostre 40 aniversari,per als treballadors de la fàbrica. Hi havia setanta assistents. El company Miquel Angel,de la Federació corresponent, va iniciar l'acte amb una explicació de la trajectòria del PSUC. Després, els companys Jordi Cazaña i Josep Prieto varen explicar la política del Partit i analitzaren la situació actual, la política del govern, amb especial referència a la "reforma sindical", i la importància, en el passat i en el present, de les Comissions Obreres. Després hi va haver un animat col.loqui.

SALUTACIONS DEL 40 ANIVERSARI

EL PCE A ANDALUSIA

AL COMITÈ EXECUTIU DEL PSUC

Amb ocasió de celebrar-se el quaranta aniversari del naixement del gloriós Partit Socialista Unificat de Catalunya, el Comitè Regional d'Andalusia del PCE, en nom de les organitzacions del Partit de les vuit províncies, i segur d'interpretar els sentiments de la classe obrera, dels camperols i de les forces de la cultura de la Regió, us envia una calorosa i revolucionària felicitació.

El gloriós PSUC, nascut de la fusió dels quatre partits marxistes de Catalunya -portadors de riques experiències de lluita-, va demostrar molt aviat la seva combativitat en les grans batalles que va haver de lliurar contra el sollevament feixista.

El PSUC va néixer en ple combat, i aquest origen ha impregnat totes les seves llargues i difícils lluites. Per això el PSUC ha mostrat que és, precisament, un partit de combat. La justa política nacional que amb gran habilitat i encert ha defensat, al capdavant de la classe obrera, ha influït poderosament en aqueixes grans manifestacions de masses que s'han desenvolupat amb esperit unitari multitud de vegades a totes les ciutats de Catalunya, de molts anys ençà.

El PSUC és avui un partit marxista-leninista trempat en la lluita revolucionària que juga indiscutiblement el seu paper de partit dirigent.

Els comunistes andalusos saludem aquesta gran capacitat que el PSUC demostra en la incorporació i assimilació ràpida del proletariat emigrat andalús per a la seva participació a la lluita del poble català.

De més a més dels vincles de germanor ideològica que ens uneixen, aquesta participació del proletariat andalús a les vostres lluites reforça, encara més si cal, els nostres lligams indestructibles en la lluita comuna per la llibertat, la democràcia i el socialisme.

Glòria al PSUC en el seu 40 aniversari!

Visca el seu Comitè Central, forjat en les grans lluites del poble català.

Visca la unitat irrompible del PCE i del PSUC!

EL COMITÈ REGIONAL D'ANDALUSIA DEL PCE.

Andalusia, 20 de juliol de 1976

mesures econòmiques contra la majoria

UN MAL PLA D'ESTABILITZACIÓ

La primera impressió que vam recollir en l'anterior número de "Treball" que el recent decret de mesures econòmiques era una provocació, es confirma en estudiar-lo amb més detall.

En primer lloc, des del punt de vista estrictament econòmic, les mesures no són adequades als objectius que diuen perseguir. La inflació que s'intenta combatre amb congelacions de preus -que mai no han donat resultat perquè falten els mecanismes de control necessaris-, de repartiment de beneficis -molt més simbòlica que real- i de salaris, s'afavoreix alhora amb puges de preus,d'aranzels de duanes, de les taxes parafiscals. Es diu que es vol combatre l'atur i afavorir la reactivació, i com a única mesura es suspèn l'article 35 de la Llei de Relacions Laborals i es torna a l'anterior situació d'acomiadament lliure que no té cap incidència sobre el nivell d'ocupació en general ni serveix per crear llocs de treball a les empreses.

El problema de la reactivació queda marginat. Ni estímuls a la inversió, ni enfortiment de la demanda. Ni, i això és el més important, el pas cap a la democràcia,que donaria al país l'estabilitat política necessària per retornar la confiança als empresaris.

UN MAL PLA D'ESTABILITZACIÓ...

Es un pla d'estabilització, però un mal pla d'estabilització. Ni les necessitats reals de les petites i mitjanes empreses s'han tingut en compte (¿on són les ajudes creditícies, el foment a l'exportació, etc?), ni s'ha escoltat la veu dels treballadors, contra els quals ha estat pensat el pla principalment, amb el clar intent d'imposar-los un pacte social que ells han rebutjat una vegada i una altra.

El pes més important de les mesures se l'emporta la congelació de salaris i de l'horari de treball. Tanmateix, els salaris ja han estat oficialment congelats des del desembre de 1973 pràcticament sense interrupció. I què ha passat? Que els preus han continuat pujant, que els treballadors no s'han conformat amb poder comprar cada dia menys coses amb el seu salari i han lluitat a les fàbriques, al sindicat i al carrer, per aconseguir millores salarials. I les han aconseguides quan hi ha hagut el suficient nivell de consciència i d'organització, i la negociació i les mobilitzacions dels treballadors han sabut trencar intel.ligentment els límits salarials i imposar convenis a la patronal i al govern, el qual, malgrat la congelació, callava i els homologava.

...CONTRA EL QUAL ES POT LLUITAR

I aquesta vegada no ha de ser diferent. Es cert que el temps de deu dies en el qual hom vol comprimir les deliberacions dels convenis no dóna massa marge de maniobra. Però, en principi, el fet que d'entrada es puguin plantejar augments superiors a l'índex del cost de la vida dóna un cert camp de discussió i de mobilització que, si s'aprofita intel.ligentment, pot aconseguir convenis a nivell d'empresa o de ram que recullin, en bona part, les reivindicacions dels treballadors. No és fàcil, perquè la patronal està endurint les seves postures i aquest decret ho accentuarà, però és possible.

Les dificultats en què es vol emmarcar la negociació i el laude en cas que no hi hagi acord,però, ens ha de fer plantejar lluites que sàpiguen sortir del conveni d'àmbit reduït -sense per això, com hem dit, abandonar aquest. La resposta als límits salarials, a l'eventualitat, a la tornada a l'article 103 que tant va costar d'enderrocar, a la congelació de l'horari de treball, a totes les mesures repressives d'aquest decret,s'ha de situar sobretot a un nivell general, de perspectiva política.

Volen tancar als treballadors les portes de la negociació, imposant uns límits de temps i de temes. Es vol obrir pas a la contractació de personal eventual, per dividir els treballadors dintre de les fàbriques amb el fantasma dels contractes que s'acaben i la possibilitat de quedar-se. Un treballador eventual és un treballador que difícilment reivindica, i això és el que volen els empresaris. Es vol donar a la patronal el dret de despatxar els treballadors incòmodes per la seva activitat sindical.I tot això, sense que la classe obrera disposi encara legalment dels seus instruments de lluita: el sindicat per una banda, com a element de mobilització i d'organització, i, per una altra, el dret de vaga, imprescindible per defensar els seus interessos.Es tracta d'imposar el pacte social, per apuntalar la política reformista del govern.

Hem dit al començament que les mesures que comentem no són adequades als objectius que diuen perseguir. Però seria un error creure que la seva incoherència i contradictorietat són fruit del fet que, simplement, els economistes del govern no en saben més. Darrere d'aquesta aparent incoherència hi ha els interessos dels grans monopolis, del capital financer, de les multinacionals, que són capaços de vendre el país, de portar-lo al caos, abans d'abandonar els privilegis que han tingut aquests quaranta anys. Les mesures són perfectament coherents i adequades als interessos d'aquestes grans empreses que, amb la congelació de salaris, la contractació d'eventuals, pagant a qui vulguin despatxar, podran obtenir beneficis extres i augmentar la seva força en el mercat.

Es el moment d'explicar als treballadors, a les fàbriques, a les associacions de veïns, en els locals sindicals, que aquest decret mereix una resposta política. El fet de les grans mobilitzacions sindicals i ciutadanes contra els plans d'estabilització que hi ha hagut a França i a Itàlia aquests darrers dies ens marca un camí: cal lluitar al nostre país alhora contra la política econòmica antiobrera del govern, per millores salarials i de les condicions de treball, i per les llibertats polítiques i sindicals que ens permetrien avançar en el camí de la democràcia. La política econòmica que volen els treballadors necessita llibertat per expressar-se.

A. FERRER

SABADELL. DESPRÉS DE LA VAGA

LA LLUITA NO HA ACABAT

Ha arribat l'hora de fer balanç de la vaga del metall de Sabadell i comarca, vaga que hem de qualificar d'extraordinàriament important ja que, tant per la seva durada, un mes llarg, com pel nombre de participants, uns disset mil, com per la unitat aconseguida en l'acció, no té gaires precedents a Catalunya en els darrers quaranta anys.

En primer lloc, hem de ressaltar la gran combativitat demostrada -no és la primera vegada- pels treballadors de Sabadell i comarca. Mèrit que ve incrementat pel context extraordinàriament difícil en què la vaga s'ha hagut de desenvolupar com a conseqüència de la situació econòmica del país, d'un govern molt interessat a aplicar les mesures restrictives de salaris, d'una patronal pressionada per tots cantons que, en bona part, s'ha mostrat intransigent, i d'una actuació policíaca brutal.

Cal destacar el gran procés assembleari, del qual ja ens fèiem ressò en l'anterior número de "Treball", com també el grau de solidaritat activa i econòmica aconseguida.

No hi ha cap mena de dubte que aquesta lluita ha servit per polititzar milers de treballadors i perquè zones endarrerides, com és el cas de Santa Perpètua, participessin per primera vegada en accions.

El desgast propi de la vaga, l'actitud, en general intransigent, de la patronal i el Govern, l'actuació de la força pública que impedia els últims dies les assemblees i concentracions, el perill d'aïllar la lluita, van posar en un primer pla la necessitat de passar a un altre tipus d'acció. Amb el laude -27 per cent d'augment, encara que absorbible-, el Govern havia saltat per damunt del seu propi límit i era clar que faria jugar tota la seva força per no caure en noves concessions. Aquesta necessitat es feia més evident perquè apareixien les primeres sancions a Facosa, filial de Motor Ibèrica, Estampaciones Sabadell, Seyca, La Forma i Bonet.

És per això que l'assemblea general de Can Oriac de dilluns, dia 11, es va plantejar la necessitat de la tornada al treball sobre la base de discutir-ho en assemblees d'empresa i amb la perspectiva de continuació de la lluita amb altres mètodes, en primer lloc perquè no hi haguessin despatxats ni sancionats.

Dimecres, dia 13, hi hagué assemblees, a gairebé totes les empreses, en les quals es decidí la tornada al treball. Una posterior assemblea de càrrecs sindicals confirmà el retorn massiu.

S'han previst assemblees per veure la situació i passar a accions parcials en cas de mantenir-se les represàlies.

Sense cap mena de dubte el fantasma de Motor Ibèrica estava present entre els dirigents de la vaga. Calia tornar al treball abans que la situació es "podris", 'ots units, sense perdre la perspectiva de la coordinació, dels nous objectius, i essent capaços de capitalitzar tot aquest gran moviment. I això, en els trets fonamentals, s'ha aconseguit. Es cert que no podem parlar de victòria aclaparant com en el cas de l'acció democràtica que protagonitzà el mateix Sabadell, però el fet de no haver assolit les millores preteses no significa fracàs, entre altres coses perquè aconseguir aquestes millores estava més enllà de l'abast de l'acció única dels treballadors de Sabadell i comarca.

Un factor decisiu de suport a la vaga era la solidaritat activa i econòmica d'altres zones. Es cert que aquesta solidaritat no ha mancat, però creiem que en general ha estat insuficient. Encara som a temps de fer un esforç en aquest sentit, sobretot de cara als represaliats.

Cal dir que el PSUC i CCOO han jugat un paper destacat en la lluita i que han predominat les postures unitàries. Es lamentable que els companys del PTE hagin institucionalitzat la línia de la calúmnia i del joc brut iniciada per Linde. Amb això no aconseguiran res més que desprestigiar-se davant dels treballadors com ha succeït a Sabadell.

La lluita del metall de Sabadell i comarca no s'ha acabat. Caldrà continuar lluitant a favor dels represaliats. Caldrà denunciar el pla econòmic governamental. Caldrà mantenir les assemblees per tal d'assegurar la coordinació i les orientacions. Caldrà vigilar de prop el conveni provincial i d'altres possibles lluites. Caldrà lligar tota la situació en el camí d'avenç cap al sindicat de CCOO.

JORDI GRAU

CONTRA LES MESURES ECONOMIQUES

ENERGIA I INTEL.LIGÈNCIA

Fer front a les mesures econòmiques del govern -que no resoldran la crisi però faran més dramàtica la situació dels treballadors- és, ara, una qüestió urgent. Es cert que la crisi econòmica exigeix solucions polítiques i que només a partir d'aquestes solucions serà possible emprendre mesures eficaces contra la crisi, però també ho és que la lluita reivindicativa no pot ajornar-se per a quan hi hagi democràcia. La lluita i la combativitat dels treballadors és imprescindible per obtenir millores. Com ho és per obrir la via de la mateixa democràcia.

Però en les condicions de crisi, la lluita dels treballadors i de les masses exigeix tenir molt més en compte tots els elements de la situació i obliga els dirigents obrers a actuar amb gran intel.ligència. Intel.ligència per promoure el combat, fent de la democràcia i de la unitat els seus trets essencials. Intel.ligència per negociar amb els patrons i les autoritats sense deixar-se vèncer per les temptacions maximalistes que menen a rebutjar els èxits parcials. Intel.ligència per saber copsar quan una lluita prolongada pot esdevenir un fre per a futures lluites. Intel.ligència per saber retirar-se a temps, tot conservant les energies, garantia de nous combats.

A la recent vaga de Sabadell un dirigent de Comissions Obreres fou majoritàriament xiulat per l'assemblea de treballadors quan, en tancar-se les sortides del conflicte, proposà el retorn ordenat al treball. Una bona part dels seus companys, enduts per la pròpia dinàmica d'una vaga que s'enduria progressivament, no entengueren aleshores el que han entès després d'un mes de lluita: el dirigent de Comissions Obreres tenia raó. Cap lluita pot considerar-se una batalla final.

Aquest mateix exemple ens porta a considerar que, a més a més de combativitat i intel.ligència, cal que els dirigents obrers mostrin energia i fermesa en la defensa de les formes de lluita més adequades a cada situació, sense deixar-se enlluernar per propostes aparentment més combatives però, a la llarga, desmobilitzadores.

Ara, però, i d'acord amb aquestes reflexions, fetes al fil de la vaga de Sabadell, cal fer un gran esforç en la preparació de la jornada de lluita convocada, a nivell de tot l'Estat, per la Coordinadora d'Organitzacions Sindicals (COS), per fer front a les recents mesures econòmiques del govern. No coneixiem encara, en tancar-se la nostra edició, la data de la jornada, però caldrà preparar-la a cada fàbrica i lloc de treball, a cada localitat, a cada comarca, a cada zona, a partir d'àmplies assemblees obreres que decideixin les formes correctes de participació. Només així serà un èxit.

Un èxit al qual els comunistes hem de contribuir amb tot el nostre entusiasme.

★ vida del partit ★

PLE DE FUNCIONARIS

S'ha reunit el V Ple de Treballadors de l'Administració Pública, del PSUC. Després d'un debat molt interessant i ric, es va aprovar una resolució en la qual s'expressa l'acord amb els informes i resolucions del Ple del Comitè Central. La resolució abona les iniciatives cap a la constitució d'un moviment sindical independent, democràtic i amb vocació unitària dels funcionaris, que mantingui relacions amb el moviment obrer.

La resolució acaba amb la salutació a les recents lluites de Correus, controladors aeris, personal de l'INP, PND i eventuals de l'Ajuntament de Barcelona.

NOMBROSOS PLENS DE PARTIT

A nombroses comarques catalanes s'han celebrat assemblees de quadres, davant les quals el company Gregori López Raimundo ha presentat els acords del darrer Ple del Comitè Central. Després de l'assemblea de Barcelona, se n'han celebrat a Terrassa, amb més de dos-cents quadres del Vallès, Osona, Bages, Anoia, Maresme, Ripollès i Bergadà; a Tarragona, amb seixanta-dos companys de les comarques del Tarragonès, Baix Ebre, Baix Camp, Alt Camp i Ribera d'Ebre; a Lleida, amb representants de les contrades lleidatanes, i a d'altres zones de Catalunya. Les assemblees, presidides per diferents membres del Comitè Central, ratificaren els acords del Ple.

D'altra banda, la darrera setmana hi ha hagut nombrosos plens i assemblees de Partit. Destaquem el IV Ple de Badalona, amb doscents delegats, que elegí un nou comitè local de divuit membres; la I Conferència del PSUC a Vilanova i la Geltrú, a la qual assistiren trenta-cinc delegats; el Ple de la Federació de Nou Barris de Barcelona, al qual participaren cent vint-i-cinc companys, i el Ple de la Federació Nord-Est, també de Barcelona, amb més d'un centenar de participants. En general, a totes les reunions es va insistir en la necessitat de desemmascarar la reforma Suárez i enfortir la unitat democràtica a Catalunya. Es varen qualificar les recents mesures econòmiques del govern de provocació als treballadors. Es va debatre la qüestió sindical i s'abonà la perspectiva de transformació de Comissions Obreres en un sindicat de nou tipus. Es varen prendre també mesures per millorar l'organització i adequar-la a la situació actual.

el DESTINO de l'anticomunisme

El setmanari Destino *es va publicar, per primer cop, el 7 de març de 1937, a Burgos, seu del govern franquista durant la guerra civil. S'imprimiren els primers números als tallers de la "Imprenta Católica" de Valladolid i els següents als tallers de tipografia de "FET i de la JONS" de Burgos. Un miler de suscripcions de catalans escapats del Principat i "refugiats" a Burgos (els pocs catalans que prestaren suport a l'alçament militar contra la República i la Generalitat) permetien editar-ne quatre mil exemplars que anaven a parar, la majoria, a"los tercios catalanes del ejército de Franco".*

Destino *entrà a Barcelona de la mà de les tropes d'en Yagüe. Llevat, però, d'uns primers moments en què continuà a defensar la filosofia del govern de Burgos, començà a impregnar-se del clima de reconciliació que caracteritzava bona part de la vida cultural catalana. Malgrat els seus orígens, adquirí ben aviat un caire més obert, com a setmanari de "literatura, art i política", en el qual s'inicià el diàleg entre intel.lectuals de tot l'Estat situats a bàndols diferents durant la guerra civil. Amplis sectors de Catalunya ho apreciaren i* Destino *passà a ser, als anys cinquanta, la primera revista política i cultural del Principat.*

A principis de 1975, Destino *s'endinsà en una nova etapa. Nèstor Lujan, el nou director, formà una redacció jove i experimentada amb la intenció de fer un setmanari crític, socialment avançat, políticament democràtic i unitari. Però en Jordi Pujol havia comprat el paquet gros d'accions de* Destino *i aquesta tercera etapa restà truncada. El nou capital vetà firmes com les de Jiménez de Parga, Gonzàlez Casanova, Eugeni Giralt, Sagarra i Comín. Nèstor Lujan acabà dimitint i el redactor en cap Carles Pérez de Rozas fou despatxat. L'orientació progressista i moderada de la publicació -a cura de reconeguts professionals com Xavier Roig, Antoni Franco, Josep Maria Carreras- fou qualificada pel nou home fort posat per Pujol, en* Baltasar Porcel, *de "procomunista", i s'inicià una quarta etapa.*

El nou equip ha fet de l'anticomunisme més groller la seva pedra de toc. No cal citar articles. Seria massa llarg. Els ha llegit tothom que s'hagi pres la molèstia de fullejar el setmanari en els darrers temps. Des dels que volen presentar el PSUC com a enemic aferrissat d'en Josep Tarradellas fins els que ens volen fer passar com a contraris al restabliment de la Generalitat o com a botxins de les llibertats autonòmiques del poble valencià. Ni cal reproduir les notes sense fírma que cerquen el sensacionalisme en el rumor de suposades i terribles tensions dins el nostre partit. Només recordarem un cas, recent, on el senyor Amadeu Fabregat qualificà de "trapisondas, sofismas" i "piltrafas" les opinions de Xavier Folch aparegudes al diari "Avui" sobre l'oficialitat del català.

Ho hem afirmat amb força i en repetides ocasions: els comunistes som partidaris de la lliure expressió dels ciutadans. Som i serem defensors d'una premsa lliure. Avui, contra els sostres i els controls que encara imposa el reformisme; demà, contra la manipulació de la informació en mans dels grans monopolis periodístics privats o estatals i, més enllà, contra els intents que puguin aparèixer, en el camí de la construcció d'una societat socialista, tendents a retallar les expressions plurals i àdhuc contraposades que es continuaran produint.

En aquest sentit, la política i la vida del PSU de Catalunya existeixen per a ser sotmeses a la crítica de les masses. Per això, valorem molt positivament la contribució que suposa per a nosaltres i per al conjunt de l'oposició la tasca de la majoria de periodistes i diaris de Catalunya. Però aquesta crítica, necessària i útil, no té res a veure amb els atacs, l'anatema i el reflex visceral dels qui, com Baltasar Porcel, no creuen en una democràcia per a tothom, dels qui volen despertar vells fantasmes en els quals cada cop creu menys gent al nostre país.

A.S.

AMENACES CONTRA LA PREMSA

Josep Pernau i Enric Sopena, de "Diario de Barcelona", i Andreu Rosselló, de "El Correo Catalán", entre d'altres periodistes, han rebut amenaces de mort de l'extrema dreta. La junta directiva de l'Associació de la Premsa de Barcelona ha expressat en una nota *"la seva inquietud per la repetició d'aquests fets, atemptatoris als drets de les persones i a les condicions d'una informació lliure i responsable"*. "Treball" se sent identificat amb aquesta nota i denuncia la impunitat de les bandes feixistes que fan de la premsa un dels seus principals objectius.

IV CONFERÈNCIA DE LA UJCE, A BARCELONA

CAP ALS 100.000 MILITANTS

Durant els dies 10 i 11 d'octubre es celebrà a Barcelona la IV Conferència de la Unió de Joventuts Comunistes d'Espanya. *Va ser una trobada important per al moviment jovenívol, per a les joventuts comunistes de tots els pobles de l'Estat,per a la Joventut Comunista de Catalunya. Tant pel nombre d'assistents -183 delegats, malgrat la prohibició de celebrar l'acte legalment-, com per l'ampla participació de representants de moviments afins d'altres països: el primer rengle de cadires estava ocupat per* Jean Charles Negre, *secretari general de la* Federació Mundial de la Joventut Democràtica,Massimo d'Alema, *secretari general de la* JC d'Itàlia, Jean Claude Català, *secretari general de la* JC de França, Marc Somville,*president de la* JC de Bèlgica,Lars Johansson, *secretari general de la* JC de Suècia, *i responsables de relacions internacionals de les* Joventuts Comunistes de Japó, Xile, Portugal, República Federal Alemanya, Finlàndia i Grècia.*Hi era present també un jove militant del* Front Polisario.

Però fou important, sobretot, per la maduresa dels debats que ocuparen els joves comunistes durant dos dies llargs i dels quals en resultà una important resolució política en la qual la UJCE es defineix per "una marxa decidida cap a la celebració de la primera trobada de la joventut de tot l'Estat espanyol".

La conferència, a la qual assistien com a invitats Pilar Bravo, *membre del* Comitè Executiu del PCE, i Antoni Gutiérrez, *del* C.E. del PSUC, *va fer una crida a tots els joves perquè s'incorporin a la lluita per:*

▶*L'amnistia total per a tots el presos i exiliats polítics i, especialment, la devolució dels passaports als companys* Dolores Ibàrruri *i* Santiago Carrillo.

▶*La llibertat per a tots els partits polítics sense exclusions i per a totes les organitzacions democràtiques de la joventut.*

▶*La creació de governs provisionals, des del primer dia de la ruptura, a Catalunya, Euskadi i Galícia i l'obertura d'un procés d'elaboració d'estatuts d'autonomia per a totes les regions que ho desitgin.*

▶*La formació d'un govern provisional d'ampla coalició que garanteixi l'obertura d'un procés constituent i la celebració d'eleccions lliures.*

▶*La llibertat sindical per a totes les organitzacions sindicals existents.*

Entre els acords adoptats per la IV Conferència, destaquem els d'editar el carnet de la UJCE, afiliar 100.000 nous joves, editar periòdicament 100.000 exemplars d'"Horizonte", *el portaveu de la UJCE i convocar, en un termini breu, el I Congrés de la Unió de les Joventuts Comunistes.*

L'acte de clausura, al qual va assistir la premsa de Barcelona, va resultar particularment emotiu quan intervingueren Antonio Fernández,de la JC xilena, el representant del Polisario i un jove comunista português. Es sentiren, malgrat la clandestinitat en què es celebrava l'acte, els crits de "el pueblo unido jamás será vencido" *i* "Polisario vencerá".

També foren significatius els moments en què tots els delegats acolliren les intervencions de la Jove Guàrdia Roja, la Unió de Joventuts Maoistes,els Joves Socialistes de Catalunya i el Moviment de Joventuts Comunistes,amb crits unànims d'"unitat, unitat".

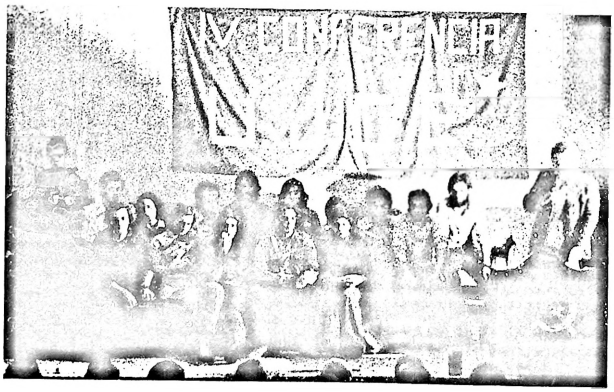

ÀNGEL EZAMA, SECRETARI GENERAL

"UN CANVI EN LA CONCEPCIÓ DE LA JC"

La IV Conferència va elegir els organismes de direcció de la UJCE. La Comissió Central, de 94 membres. El Secretariat polític amb 21 representants (dels quals dos són membres de la JC de Catalunya: Domènec Martínez i Josep Maria Riera) i un secretari general, Àngel Ezama Fernández.

En acabar l'acte de clausura, "Treball" va mantenir una breu conversa amb Àngel Ezama,jove comunista nascut a Vigo l'any 1950, estudiant d'econòmiques, mestre a un col.legi i membre de la JC de Galícia des dels 19 anys.

T. ¿Què ressaltaries d'aquesta IV Conferència en relació amb les anteriors?

ÀNGEL EZAMA. En primer lloc,la major homogeneïtat política. El debat polític ha estat molt enriquidor i ha permès elegir, sobre bases polítiques, una direcció de la UJCE que no existia fins ara a nivell estatal. D'altra banda, la reunió ha permès de comprovar que la JC s'ha desenvolupat amb força arreu de l'Estat i que els 20.000 membres que la integren actualment ja no estan concentrats en unes quantes zones més avançades.

T. ¿Quina és la perspectiva que situeu en primer terme després de la conferència?

A.E. La d'anar cap a la trobada de joves de tot l'Estat. Entenem que aquesta seria una contribució molt important de la joventut democràtica en la lluita que té lloc entre ruptura i reforma. La participació dels joves ha estat ja fonamental en les darreres accions obreres i populars -en particular al País Basc,en les lluites contra les bandes feixistes- i aquesta trobada hauria de donar-los una perspectiva política.

T. I, quant a la perspectiva de la Joventut?

A.E. La fita que ens hem proposat, d'incorporar 100.000 nous membres a la UJCE suposa un canvi substancial en la concepció de la Joventut Comunista.Assolir aquest objectiu només serà possible si entenem la JC com a un moviment ample, de joves que cerquen, en ció, d'expressar els seus anhels de llibertat i d'igualtat i que s'inicien en la lluita per un socialisme democràtic.